

Peter de Graef met... Ombat

In het begin van het theaterseizoen heeft Peter de Graef ons verast met de opmerkelijke vertolking van de rol van George in "Wie is bang voor Virginia Woolf", geregisseerd door Dirk Tanghe. Op dat ogenblik had Peter de Graef reeds menigeen overtuigd van zijn eigenzinnig talent met de presentatie van "Ombat", een door hem zelf geschreven en geacteerd teatermonoloog. In deze monoloog vereenzelvigd De Graef zich met Orgen Massanen, zoon van een parelduikster en een Finse hoogtewerker die in... Brazilië diamant heeft gevonden.

Massanen wordt priester en leeft in Alpi, een tot stadje uitgegroeid Braziliaanse dorp. In Alpi ontmoet hij Benicao, een kleine man die vreemde berekeningen maakt en kurieuze gedachten koes-

tert; ontmoet hij vooral Ombat, de dikke "goedzak" die, in regeringsopdracht, tegenstanders vermoordt, vooraf komt biechten en absolutie eist en zich tenslotte, als penitentie, doodgesek.

Zeer fragmentarisch haalt Massanen herinneringen op, spreekt hij gedachten uit, vermengt hij zijn verhaalelementen. Desondanks krijgt de zonderlinge geschiedenis vat op de toehoorder, krijgt ze haar dubbele betekenis, zet ze herhaaldelijk - ondanks de tragiek - aan tot lachen. Dat ligt in de eerste plaats aan de manier waarop Peter de Graef, - binnen een kaal decor - zijn tekst zo doet leven dat men hem... ziet gebeuren.

Met zijn hese stem, aarzelen, onwennig, argeloos en toch indringend, fysisch in harmonie met zijn voordracht, maakt De Graef van zijn "Ombat" een dramatische meditatie die voortdurend aangrijpt en - zonder emfaze - laat vermoeden dat er méér schuil gaat achter de zichtbare dingen en de herkenbare gebeurtenissen. Teater van zeldzame intensiteit.

Jan D'Haese

Dwars door Vlaanderen

Genoeg

Het stadsbestuur van de Arteveldestad onderzoekt hoe het kan verhinderen dat er voor de eeuwwisseling nog grote hotels in de Arteveldestad worden ingeplant. Er zijn er genoeg, zo heet het!

Ooit klonk het anders: in de jaren '70 en '80 werden de grote hotelketens met open armen ontvangen in Gent. Hoe meer kamers, hoe meer vreugd, zo klonk het toen. Vandaag zijn zowat alle grote hotelketens in Gent aanwezig. Maar dikwijls blijven de kamers leeg. En daar moet nu wat aan worden gedaan.

De stad wil nagaan of er een mogelijkheid bestaat om nieuwkomers in de hotelsektor te verhinderen zich nog in Gent te vestigen. Kleintjes, met pakweg 20 kamers, zijn nog welkom. Grotere hotels, met 20 tot 180 kamers, zijn dat niet meer. Indien die

Opletten, Hugo!

In "Belladonna", het laatst verschenen Meesterwerk van den heere Hugo Claus, permittent de auteur zich een cynisch "grapje" dat niet zo best overkomt bij de overgevoelige Noordnederlandse recensenten.

Zo heeft Reinjan Mulder in NRC Handelsblad last van "verwijzingen naar zulke zware thema's als de jodendeportaties en het verzet". Op een paar plaatsen maakt Claus daar toespelingen op, maar wat hij daarmee precies voorheeft, is mij voornog een raadsel. Zo komt er een nogal onsympatieke vrouw met een hond in het boek voor, die terugdenkt aan haar deportatie. Over haar merkt de plaatselijke postbode op: "Achter prikkeldraad zou ze het best op haar plaatst zijn." En hij vervolgt: "het is oorlog geweest voor iedereen, maar als iedereen daarom profiteert om zijn evennaaste te kloeten, dan zijn we ver van huis."

Hekelt Claus met dit soort verwijzingen het anti-semitisme? Keert hij zich tegen de morele voorschriften die kunstenaars nu kwellen? Wil hij de plichtmatige verwijzingen naar de Tweede Wereldoorlog in moderne romans belachelijk maken? Of streeft hij juist iets na wat op geen enkele manier te duiden is?

Deze vier vragen komen uit de pen van de h. R. Mulder.

Helemaal gerust is de recensent niet want hij konkludeert: "ik kan me niet goed voorstellen dat een geroutineerd schrijver als Claus deze verwijzingen ondoordacht heeft opgenomen. Hij moet zich bewust zijn van de konnotaties waarmee ze in verband worden gebracht, en die hebben geaccepteerd."

Tot zover de zedenmeester. Claus is gewaarschuwd.

ANTWERPS OP Z'N BEST

Wat is een...
"wiventreiterke"?

WIVENTREITERKE = FLIN SNORKETJE

In memoriam

Carlo H

In zijn 74ste jaar, op 16 decemberleden.

Hij was hoogleraar emeritus in gewezen BRTN-medewerker voor mentenzorg. Hij verwierf vooral b Davidfonds, waarvan hij van 1973

Wij herinneren ons de woelige fond in 1973. Zij was de vuurdoop te Aula van de Leuvense universiteit vol geroep en geschreeuw. D het Davidfonds, die de verenigingen varen: progressief, links, maatsch weinig flamingantisch. Voorzitter H stoelte als een schipper naast Gcd. reserves waren uitgeput, ging hij d de woorden, die als mokerslagen o de storm tot bedaren brachten.

Nochtans was Carlo Heyman een omgang, kunstminnaar en poëet, r ke jaren voor het Davidfonds - na Derine als voorzitter en van Clem c is hij erin geslaagd opnieuw rust kultuurvereniging, en heeft hij zich om de schade te herstellen die de l ten hadden. Het zal zijn grote verd

Carlo Heyman was ook flaming blijk gegeven in het Davidfonds, van Vlaamse Vereniging, dat toen i zator van de Halle-betoging in 1974

Om gezondheidsredenen leefde of meer teruggetrokken en hield hi

Met Carlo Heyman verliest Vla man, een stevige flamingant en een mensen wordt Vlaanderen van jaar

Aan mevrouw Heyman, haar kin innige kristelijke deelneming.

De verloren eer van Jozef Geeraerts

Bourgeois-auteur Jef Geeraerts wordt - als hij thuis is en dus niet op reis met la belle Eleonora - geregeld door Humo bedacht met een interview. Een niet onaardige geste die de verkoop van het laatst afgescheiden boek zeker niet in de weg staat.

Rudy Vandendaele had dus weer een afspraak in Drogen-Baarle met de oud-koloniaal. De o zo gevoelige Jef woont er in een gezellig huisje waar hij ongestoord muziek kan beluisteren, van een glas wijn geniet

over de bril heen

Muis

Het is weer de tijd van de cadeaus, en de problemen van de schenkers. Want wat moet je vandaag de dag aan je kinderen en je kleinkinderen geven?

Ze hebben alles!, hoor je alle sponsors klagen.

En je kunt je vrouw toch niet om de haverklap gelukkig maken met een kaktus of een vetplant. Het huis geraakt vol.

hun model na één armzalig jaartje al voorbijgestreefd is, en dat er nu een nieuwe is uitgekomen met nog meer mogelijkheden. En dan volgen er een hoop technische termen, waarvan ik geen bal snap, en, moedeloos het hoofd schuddend, ga ik dan naar huis.

Want ik wil geen computer. Ook al kan ik er Bach en Vivaldi tegelijk op spelen. Ook al kan ik er tekeningen mee maken, waarbij de

was. Ik zag hoe ze allemaal diep en teleurgesteld ademaalden, en tenslotte de "muis" toonden.

Ik heb die "muis" eens goed bekeken, ik mocht ze zelfs eens aanraken, en ik heb zachtjes gemompeld:

"Oh! Dat is dus de muis. Ik had ze me helemaal anders voorgesteld. Zo meer van trippeltrippel-trinpel"